

'Het is altijd: what's next? Who's next?'

„If I can make it there, I'll make it anywhere”, zong Frank Sinatra ooit. Vele Nederlanders maakten hun American Dream niet waar, en keerden gedesillusioneerd terug naar ons koude kikkerlandje. Spits volgt een aantal Hollandse helden, werkzaam in mode en beauty, die het wél hebben gemaakt in The Big Apple. Deze week: (voormalig) topmodel Frederique van der Wal. DOOR SIGRID STAMKOT

Hollandse helden in New York

“ Zo zeg!” Frederique van der Wal schudt haar haren, en klappt haar paraplu in zodra ze de door haar gekozen lunchplek Gitane in downtown New York binnenkomt. Buiten is het ouderwets Hollands weer: koud, wind en langdurige regen. „Welkom hier!” lacht ze.

Frederique van der Wal vertrok al op haar achttiende naar The Big Apple. Daar voegde ze onder meer Vogue, Revlon, Guess en lingeriegigant Victoria's Secret aan haar portfolio toe. Anno 2010 werkt ze nog steeds als model - „ik heb net V-Magazine gedaan” -, presenteert ze, maakt ze documentaires, schrijft ze columns voor onder meer Beau Monde en Nu.nl, maar zit ze vooral 'in de bloemen'. In 2008 lanceerde zij het eerste bloemenmerk ter wereld, Frederique's Choice. Het idee daarvoor kwam toen er in 2006 een lelie naar het Nederlandse model werd

vernoemd. „Tegenwoordig is alles branded. Alles heeft een merknaam”, verklaart ze, terwijl ze een omelet en koffie bestelt. „Behalve bloemen. Nederlanders leven met bloemen. Amerikanen hebben geen idee, die weten echt de naam van hun favoriet niet. Ze kennen het gevoel wel, weten dat voorjaar in Washington DC voor bloesem staat. Wij zijn veel meer beleerd, kunnen bloemen benoemen.”

Wij, zegt ze. Maar wie bedoelt ze eigenlijk met wij? „In dit geval Nederlanders”, lacht ze. „Ik ben nog heel Nederlands, ook al ben ik al jong hier naar toe verhuisd. New York is thuis, maar ik ben wel een Hollandse New Yorker. Ik heb me altijd vastgehouden aan de Nederlandse standaarden en tradities. Ik heb net een jaar in Nederland gewoond, ook om mijn dochter Scyler mee te geven wat haar Nederlands paspoort inhoudt.” In het begin was het wennen, weer in Nederland. „Nederland heeft zo veel regels. En werkelijk alles is 'ja, maar...', daar schrok ik van. Dat kritische is heel Hollands. We zijn heel nuchter en oprecht, en vooral dat laatste wordt hier in Amerika nog wel eens verkeerd opgevat.” Eenmaal weer terug in New York, was dat vervolgens ook weer wennen. „De hardheid van de mensen, al dat cement, die hoge gebouwen, maar ook dat harde accent... Je moet de stad leren leven, en zorgen dat de stad jou niet leeft. Het is altijd: what's next? Who's next? Dat is best zwaar en vermoeiend. Ik moet me soms echt even terugtrekken, even me-time inlassen. Dat is hier in Amerika best uniek.”

Of 'hier in Amerika'.... eigenlijk bedoelt ze 'hier in New York'. Want: „Je hebt Amerika, en in dat Amerika ligt nog een land, New York.” En toen ze als tiener hier aankwam, moest ze toch wel even door de zure Apple heen bij-

Frederiques favorieten

Lunch: Gitane. „Een leuke mengeling van leuke, creatieve en echte mensen.”
242 Mott Street

Diner: „Ik ben dol op Japans, dus dan is Nobu altijd goed. En Omen, daar hebben ze Japans, zonder sushi.”
Nobu, 40 West 57th St. Omen, 113 Thompson Street

Uitgaan: „Ik ga meestal naar lounges, zoals de Boom Boom Room. Sommige zijn zo exclusief, daar heb je zelfs een password aan de deur voor nodig om binnen te komen.” 848 Washington Street

ten. Je komt in een stad die zó enorm is. Ik heb me in het begin best alleen gevoeld. Aan de andere kant had ik ook niets om naar terug te gaan (in korte tijd overleden haar stiefvader, vader én moeder, red.). Ik miste de warmte, gezelligheid en eerlijkheid.”

Vooraf met dat laatste had de mooie Van der Wal moeite. En dan is de modewereld niet echt een veilige wereld. „Ik ontmoette veel mensen die niet echt waren. De fashion-industrie is...”, ze denkt even na over de juiste woorden. „Laat ik het zo zeggen: niet veel mensen komen er erg gezond uit. Zo ben je het helemaal, en zo ben je uit. Je komt er alleen goed uit als je het ziet

als een mogelijkheid om de wereld te zien, gekke mensen te ontmoeten en geld te verdienen. Je moet beseffen dat het in één keer over kan zijn en accepteren dat het niet aan jou ligt.”

Daarom ook vindt ze dat we trots kunnen zijn op 'onze' modellen, Nederlandse toppers als Doutzen Kroes, Patricia van der Vliet en Lara Stone, die het wereldwijd goed doen. „Hun nuchterheid zorgt er voor dat hun carrière langer duurt, ze denken na over het moment dat het afgelopen is. Bovendien hebben we gewoon goede genen.” Toch benijdt ze hen niet. „Het idee dat ik iedere week het vliegtuig in en uit moet. En nog hoor, als ik in een

groep met mensen ben en ze zeggen 'zij', in plaats van mijn naam, dan gaan mijn haren rechtoverreid staan. Alsof ik er niet ben. Dat heb ik overgehouden aan die tijd, dat er niet met, maar vooral over je werd gepraat.” Even is ze stil. „Ik denk ook dat de wereld harder is geworden. De ene keer zijn blauwe ogen en groene lippen in, de andere keer weer heel iets anders. Het is veel competitiever geworden.”

Is ze een Hollandse Held, zoals de rubriek zegt? „Zoiets zou ik van mezelf nooit zeggen. Maar ik ben wel trots op waar ik nu ben. Dat heeft lang geduurd, voordat ik dat kon zeggen. Ik ben een gelukkig mens.”